

Tämä tarina on vanha, silloin eläimet olivat erilaisia, kuin nykyään... Valkoinen pöyhkeä lintu oli juuri saanut jälkeläisiä. Emo oli kohdannut suru, linnunpoikasten isä oli menehtynyt vaarallisen veitsitiikerin kynsiin. Emo rakasti poikasiaan paljon, muita hänellä ei enää ollut. He muistuttivat häntä heidän isästään, jonka raa'an murhan hän oli joutunut näkemään. Emo kurotti kaulansa poikastensa ympärille, suojellen. Emon oli suojeltava poikasiaan, Veitsitiikereiltä ja muilta pedoilta. Mutta emon oli joskus laskeuduttava pesästään puun latvoilta, jossa sen poikaset eivät olisi turvassa, ilman emoaan. Emo jätti poikaset kirkkaan auringon laskeutessa. Lintu kaarsi taivaalle. Ja sinisenä hohtava taivas kimmelsi sen höyhenien läpi kuin valo kirkkaassa vedessä. Lintu huomasi ruokaa alapuolella, sankan metsikön tuntumassa. Se tiesi, että sinne olisi vaarallista mennä, mutta sen oli pakko hankkia ravintoa itselleen, kuten poikasillensakin. Se laskeutui varovasti, ettei säikyttäisi saalistaan, pientä ruskeaa jyräijää, mutta sitten lintu huomasi tumman varjon. Hänen edessään seisoj pienenpieni luurankomainen otus, jolla oli siivet. Myöhemmin tuota otusta, lohikäärmettä on liioiteltu suuremmaksi. Lintu ei pelännyt lohikäärmettä, vaikka sen olisi pitänyt. Hän huomasi lohikäärmeessä jotain samaa mitä linnussa itsessäänkin oli, rakkaan menettämisen. Linnusta näki, että se ei voinut hyvin ja että se oli aliravittu. Pään asennosta näki, että käärme oli yksinäinen. Lintu askelsi varovasti luurangon eteen. Lintu näki taivaan heijastuvan sen silmistä. Kumpikin hätkähti, mutta ei pelästynyt. Lintu lensi taivaalle ja jäi odottamaan, kunnes lohikäärmekin lensi taivaalle. Valkoinen lintu johti lohikäärmeen pesällensä. Molemmat laskeutuivat. Ja lohikäärme jäi vähän kauemmas pesästä, se ei uskaltanut kohdata ystävänsä perhettä. Poikaset eivät ymmärtäneet erilaisuutta. He huomasivat vain lohikäärmeen kovan kuoren. Ei sen herkkää sydäntä. Puu alkoi huojua. Valkoinen lintu pukaski hellästi lohikäärmeen poikastensa viereen, ja suojasi heidät siivillensä. Veitsitiikeri kapusi ylöspäin, se oli jo puolella välissä. Poikaset huomasivat emosta huokuvan pelon ja alkoivat täristä. Lohikäärme ymmärsi, että sen oli suojeltava uutta perhettänsä. Se kurotti ensin päänsä emon siiven alta, ja sitten meni kokonaan pois siipien suojasta. Se pyrähti huimalla vauhdilla lentoon ja veti henkeään ja sen kurkusta syöksyi tulta. Ja tiikerin turkki paloi ja se menetti otteensa. Veitsitiikeri putosi puusta ja loukkasi itsensä. Se juoksi pakoon. Mutta lohikäärme ei seurannut. Sen kuului suojata perhettänsä. Poikaset katsoivat sitä, ja se huomasi kunnioituksen ja että he olivat hyväksyneet sen erilaisuuden. Emo avasi siipensä kutsuvasti, ja lohikäärme kierähti sisarustensa viereen. On aika pitkä aika kun olen viimeksi kirjoittanut. Sain tämän viimein kirjoitettuu ./ Tää on mun uni:D Mielenkiintosta, varmasti. Toivottavasti olen kehittynyt, vaikka en ole mitään kauheasti kirjoitellut. Tv,pantteri